

bejder køber ikke saa sjældent $\frac{1}{2}$ Skæppe Muslinger. Det er en god og velsmagende Føde til Afveksling i den almindelige, daglige, kedelige Kost. Hvorfor Østers skal gøres til noget særligt aristokratisk, ved jeg ikke, det er ikke Tilfældet i Udlandet. I Middelhavsbyerne køber man Østers og andre Skaldyr paa Gaden, det gør den almindelige, jævne Befolkning. I Amerika gaar enhver Arbejder ind paa den tarveligste Beværtning og køber et halvt eller et helt Dusin Østers. Det er en billig Næring, det er omtrent det eneste, der er billigt i Amerika, det kan enhver Amerikafarer bekræfte. Østers er en almindelig Arbejderret i andre Lande. Men her har man næsten gjort det til noget arbejderfjendtligt, at vi ikke have villet være med til denne overordentlig store Toldforhøjelse, her foretages. Jeg skal endvidere sige, at Østers kunde sikkert være betydeligt billigere her i Landet. En Videnskabsmand har nylig paavist, at Østerserne ligge og raadne i Limfjorden, og at der kunde fiskes 25 Mill. i Stedet for den ene Million, der nu fiskes. (Afbrydelse). Ja, det er i ethvert Tilfælde blevet oplyst — det ærede Medlem for Skive (Carl Hansen) har maaske bedre lokal Besked. Det har nylig staaet i en videnskabelig Afhandling, at de ligefrem ligge og raadne deroppe. Hvis denne Toldforhøjelse betyder, at Staten sætter Forpagtningsafgiften paa Østersregalet op, ville Fiskerne ikke faa mere ud af det, men Prisen vil blive dyrere, og vi ville stadig begrænse Markedet. Blicher Prisen derimod billigere, bliver Markedet større, og der kan fiskes langt flere Østers. Det, mener jeg, er en Fordel baade for Næringslivet i Landet og for den almindelige Befolkning.

Ud fra dette Standpunkt have vi modsat os denne Toldforhøjelse, og saa for øvrigt naturligvis fordi vi af Princip ere mod al Toldforhøjelse. Men jeg ved nok, at i den seneste Tid gøres det omtrent til en Forbrydelse at have Principper. Jeg tror dog, det er ganske godt at have Principper. Selv om alle andre Partier efterhaanden opgive alle Principper, selv om man til sidst kan sige, at vore Modstanderes Princip maaske er deres Principløshed, mener jeg dog, det ingen Skade er til, at der endnu er nogle Mennesker i Landet, som have Principper. Jeg tror især, det er godt at have dem ved et Toldlovsforslag, thi skulle vi komme til det, som er Demokratiets Maal, efterhaanden at komme bort fra de indirekte Skatter og mere og mere over til de direkte Skatter, er det ganske

godt at have Principper, og det vigtigste og bedste Princip ved en Forhandling som denne er dette: Ingen ny Forhøjelse. Hvis man altid fastholder dette, vil man i ethvert Fald aldrig komme længere op, men efterhaanden ned med de indirekte Skatter.

Naar man nu fra Regeringens og Fler-tallets Side bebrejder os saa stærkt, at vi under Toldlovforhandlingen have fastholdt dette Princip uvægerligt: Ingen Forhøjelse, ingen ny indirekte Skatter, hverken af finansiel eller protektionistisk Art, ja, saa er det, fordi man fra Fler-tallets og Regeringens Side er ved at svinge bort fra det gamle Venstrestandpunkt, som gik ud paa, at de indirekte Skatter ere skadelige, og de direkte Skatter retfærdige og at vi derfor i højere og højere Grad skulde vor til disse.

Naar vi nu staa foran Afstemningen ved 3die Behandling af det foreliggende Toldlovsforslag, er Spørgsmaalet, hvorledes de Mindretal, som ikke have faaet deres Principper førte igennem, under den foregaaende Forhandling, ville stille sig. Jeg tillod mig allerede ved 2den Behandling at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at han ingen Ret havde til at sammenligne vort Partis tidligere Afstemninger ved 3die Behandling med vor Afstemning nu ved 2den Behandling. Den højtærede Minister har grebet det og ogsaa lavet Agitation derpaa oppe i sit Blad. Han har sagt: „Se, der have vi Socialdemokraternes Standhaftighed, de stemme anderledes ved 3die end ved 2den Behandling, de vakle frem og tilbage.“ Ogsaa denne Agitation er saa lavtliggende eller saa overfladisk, hvad man nu vil sige, at den viser, hvor svagt Ministeren i Virkeligheden staar, at han skal forsvare sit eget Forslag ved at angribe vort Standpunkt paa den Maade. Ellers vilde han jo ikke gribe dertil. Det er dog noget, enhver ved, der overhovedet kender til parlamentarisk Liv, at man kæmper saa længe som muligt for sit eget Standpunkt, men at man, naar ydre Magt og et Fler-tal i Salen eller en Regering modsætter sig det, paa Basis af den ny Situation maa tage Spørgsmaalet op, hvorledes man saa skal stille sig, om man overhovedet vil gaa med eller fastholde sin Protest. Det er selvfølgelig den eneste parlamentariske Fremgangsmaade, det er muligt at følge.

Nu foreligger altsaa Spørgsmaalet for os, om vi til Trods for, at man har forkastet alle vore Ændringsforslag ved 2den